

[Michaelsen]

for aromastofferne gælder, at der er mange stoffer, og at de efter al sandsynlighed har forbindelse med det stigende omfang, som allergisygdommene har fået. Vi mener altså, at man bør søge målet nået gennem en lovgivning.

Vi er helt opmærksomme på, at en lovgivning ikke er uden problemer. Som ministeren rigtigt påpeger, er der ikke så mange tilsætningsstoffer i basislevnedsmidler på hjemmemarkedet. Problemet er da også især et eksportproblem, men vi har den opfattelse, at det kan løses, f.eks. efter følgende retningslinjer: en anmeldelsesordning for røgaroma, for margarines vedkommende en anmeldelsesordning for tilsætningsstoffer, for ost en anmeldelsesordning for tilsætningsstoffer, for bacon gennem dispensation og for andre kødvarer gennem varestandarder og forbeholdte betegnelser.

Erhvervsorganisationerne har været skeptiske, grænsende til det negative, over for et indgreb, men vi mener, at en løsning efter disse retningslinjer skulle kunne opnås.

For det andet er der spørgsmålet om varestandarder. Her er det sådan, at forarbejdningen af levnedsmidlerne i dag i en stadig større udstrækning sker uden for hjemmet. Det kan betyde en ringere indsigt i kvaliteten af indholdet ud fra et ernærings synspunkt. Det gælder f.eks. det skjulte fedt, det skjulte salt osv.

Industrialiseringen har også medført deklarerationer, men de kan være vanskelige at overskue; derfor må det dels gennem levnedsmiddellovgivningen, dels via særlige brancheaftaler sikres, at forbrugerne får klar besked om, hvad varerne indeholder.

Virkemidlerne er en forbedret udformning af varedeklarerationer, friholdelse af basislevnedsmidler for farve- og aromastoffer og endelig indførelse af varestandarder og forbeholdte betegnelser. Ideen i det sidste er enkelt sagt den, at en leverpostej skal være en leverpostej. Ønsker man at anvende den almindelige betegnelse for et forarbejdet produkt blandt basislevnedsmidlerne, skal dette produkt også opfylde nogle minimumskrav. For leverpostej kan det f.eks. være et vist mindsteindhold af lever, et maksimumsindhold af fedt, vand og mel, en særlig deklareration af både indhold og næringsværdi samt forbud mod farve- og aromastoffer.

Varestandarder vil altså ikke indebære et forbud mod andre produkter med lavere ernæringsindhold, men de ernæringsmæssige sekundærvarer skulle kunne anvende andre betegnelser, f.eks. frokostpostej.

Vi mener på denne baggrund, at det er rigtigt at gennemføre et system af varestandarder og forbeholdte betegnelser på kødområdet, og kan igen konstatere i redegørelsen, at ministeren er enig i målsætningen, og at han samtidig gør opmærksom på, at standarder kan sikre kvaliteten, uden at eksporten skades. Der foreligger et konkret forslag til standarder, som ser positivt ud. Gennemførelse ved lov vil i realiteten være en beskyttelse af kvalitetsprodukter, således at man ikke skal opleve den situation, at slagtere under megen rummel trækker kvalitetsprodukter tilbage fra markedet.

Endelig er der for det tredje spørgsmålet om næringsdeklareration på levnedsmidler. Igen er ministeren enig i målsætningen, men henviser til frivillighed endnu en gang. Vi mener, det er nødvendigt med en obligatorisk standard for næringsdeklarerationer. Den nuværende situation gør ikke deklarerationerne tilgængelige for andre end særligt kyndige forbrugere.

Sammenfattende mener vi at kunne konstatere, at folketingsrådet har fået et godt materiale at gå videre med, men der kan være grund til at spørge ministeren på baggrund af den hidtidige debat, om han, når der nu er konstateret et flertal for en lovgivning, vil tage dette til efterretning og give tilsagn om at udarbejde et lovforslag, som i givet fald kan vedtages i denne samling.

Waldorff (VS):

Den redegørelse, som diskuteres her, er jo optræk til det andet mord, i hvert fald det andet mord i fuld offentlighed, på statens levnedsmiddelanstalts mangeårige forsøg på at friholde basisfødemidlerne for farvestoffer. Jeg synes, det lyder strålende, hvis det lykkes at redde patienten, og det er der noget der kunne tyde på efter det sidste indlæg.

Første gang en minister stoppede forsøgene på at få fjernet farvestofferne fra levnedsmidlerne, var, da miljøminister Ivar Nørgaard den 8. januar 1979 gav op over for levnedsmiddelindustriens pression, og det var endda én ting, kunne man sige. Styrken var